



Brottsutvecklingen i Sverige fram till år 2007

Kapitel: Cykelstöld

Hela publikationen finns att beställa eller ladda ner på www.bra.se/go/297

CYKELSTÖLD

Åsa Lennerö

Sammanfattning

Under år 2007 polisanmälades 67 600 cykelstölder. Det är en ökning med drygt 1 procent jämfört med föregående år. Det är för tidigt att avgöra om ökningen är tillfällig eller bryter den nedåtgående trend som, med mindre fluktuationer, pågått sedan början på 1990-talet. Trenden har dock försvagats under 2000-talet. Under mitten av 1990-talet genomförde många försäkringsbolag förändringar i försäkringsvillkoren för cykelstölder. Dessa förändringar kan ha medfört både minskad anmälningsbenägenhet och minskat antal faktiska cykelstölder och på så vis bidragit till den nedåtgående trenden av polisanmälda cykelstölder.

Det finns vissa regionala skillnader när det gäller cykelstölder. Framför allt i län där det finns en större stad med universitet eller högskola ligger antalet cykelstölder ofta på en relativt hög nivå. Gotlands, Västmanlands, Skåne, Örebro, Uppsala och Östergötlands län har haft bland de högsta antalen cykelstölder per 100 000 invånare under 2000-talet. Dock har antalet anmälda cykelstölder minskat i samtliga län sedan år 2000.

Inledning

Cykelstölder är ett brott som drabbar många människor. Det är det vanligaste enskilda egendomsbrottet som allmänheten utsätts för i Sverige och det är också ett brott som många upplever som ett stort problem i sin boendemiljö (Brå 2000, Brå 2008a). Enligt internationellt jämförande undersökningar har Sverige tillsammans med Holland, Danmark och Japan högst andel personer som uppger att de har utsatts för cykelstöld. Dessa länder är samtidigt de cykeltätaste länderna i undersökningarna (van Kesteren m.fl. 2000, Brå 2001).

Juridiskt sett omfattas cykelstöld av bestämmelserna i kapitel 8 i Brottsbalken tillsammans med andra typer av stöldbrott. I statistiken över anmälda brott redovisas dock cykelstöld som en egen brottskategori. Cykelstölder utgör en relativt stor del av de polisanmälda brotten. Cirka 5 procent av samtliga polisanmälda brott samt cirka 12

procent av de polisanmälda stöldbrotten är cykelstölder. Den dolda brottsligheten är förhållandevis hög när det gäller cykelstölder (Brå 2004, Brå 2006a).

Omfattning och utveckling

Anmäld och dold brottslighet

Under år 2007 polisanmäldes 67 600 cykelstölder. Eftersom den dolda brottsligheten är relativt stor för cykelstölder är möjligheterna att utifrån statistiken dra slutsatser om brottslighetens omfattning begränsade. Försäkringsskyddet och värdet på den stulna cykeln är faktorer som framför allt har betydelse för anmälningsbenägenheten (Brå 2008b). Det är troligt att den dolda brottsligheten är högre för stölder av äldre och mindre kostsamma cyklar, som inte ersätts av försäkringsbolagen, och lägre för nyare och dyrare cyklar. Förändringar av villkoren i försäkringsskyddet kan påverka både den registrerade och den faktiska stöldbrottsligheten. Om försäkringsskyddets självrisk höjs är det sannolikt att färre cykelägare är benägna att polisanmäla cykelstöld. Samtidigt är det tänkbart att en höjning av försäkringsskyddet kan påverka cykelägarna att bli mer aktsamma om sina cyklar och i större utsträckning använda sig av säkrare lås och vidta andra förebyggande åtgärder. En förändring i försäkringsskyddet kan då leda till färre cykelstölder.

När man studerar omfattningen och utvecklingen bör man beakta även andra källor än brottsstatistiken. Till exempel kan offer- och självdeklarationsundersökningar ge viss kompletterande information, även om dessa har sina brister, bland annat i form av över- och underrapportering av utsatthet för brott (se även del 1 och kapitlet *Brottslighetens Kunskapskällor*). Enligt den Nationella trygghetsundersökningen (NTU) uppgav cirka 7 procent av hushållen att de varit utsatta för cykelstöld under år 2006, vilket motsvarar cirka 267 000⁸² hushåll och 331 000⁸³ händelser (Brå 2008a). De flesta, cirka 60 procent, av cykelstölderna uppgavs ske på allmän plats och resterande på privat plats (Brå 2008a). I Brå:s nationella skolundersökning (NTU) år 2005 uppgav knappt 16 procent av ungdomarna att de under de senaste tolv månaderna hade utsatts för cykelstöld, andelen har sjunkit något över tid. I samma undersökning uppgav närmare 14 procent att de begått cykelstöld under de senaste tolv månaderna, andelen har ökat något under de senaste åren (Brå 2006b).

Enligt NTU uppgavs att cirka 40 procent av cykelstölderna har blivit polisanmälda (Brå 2008a). Det skulle motsvara omkring 130 000 an-

⁸² Skattat värde (Brå 2008a).

⁸³ Skattat värde (Brå 2008a).

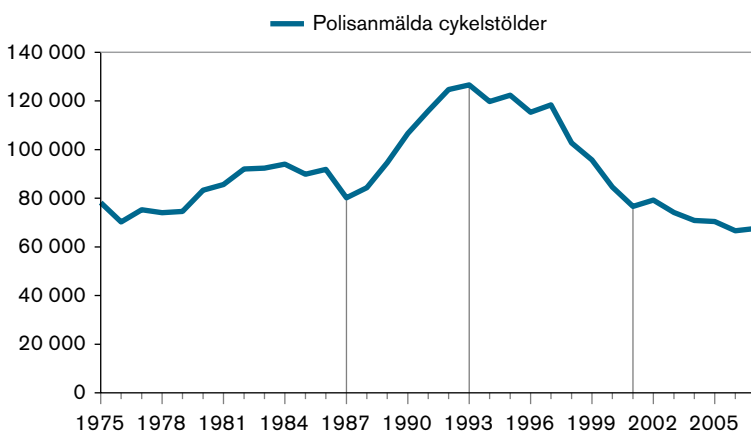
mälningar. Att det skattade antalet inte överensstämmer med antalet polisanmälda cykelstölder kan bero på olika former av överrapportering i NTU. Exempelvis kan respondenterna på grund av oklara minnesbilder ha uppgett stölder som skett före undersökningåret 2006. Det kan också vara så att respondenterna tror att en anmälan har gjorts eller att de på grund av sociala förväntningar uppger att brottet har anmälts, trots att så inte har skett. Oaktat en möjlig överrapportering indikerar resultaten att det faktiska antalet cykelstölder är betydligt fler än de som anmäls till polisen. Den faktiska omfattningen av cykelstölder är dock svåruppskattad, men kan enligt NTU vara fem gånger så stor som den registrerade brottsligheten.

I NTU ställs frågan om orsaken till att man valt att *inte* polisanmäla en cykelstöld. Den vanligaste orsaken uppgavs vara att man ansåg att »det var meningslöst i och med att polisen ändå inte kunde göra något«. Denna anledning uppgavs av 34 procent av respondenterna. Den näst vanligaste orsaken vara att »självriskan var för hög« (22 procent). Den tredje vanligaste orsaken uppgavs vara »annat skäl« (19 procent) och den fjärde vanligaste (17 procent) var att »brottet är en bagatell/småsak« (Brå 2008b).

Utvecklingen åren 1975–2007

Utvecklingen av polisanmälda cykelstölder över en längre tidsperiod, från år 1975 fram till år 2007, kan delas in i fyra faser baserat på utvecklingsmönstret (se figur 1).

Under den första fasen, åren 1975–1987, följde de anmälda cykelstölderna en relativt jämn utveckling i en svagt uppåtgående trend. Antalet anmälda cykelstölder under denna fas var som lägst år 1976 (70 300



Figur 1. Antal anmälda cykelstölder, åren 1975–2007. Källa: Brå.

brott) och som högst år 1984 (94 000 brott). Under den andra fasen, åren 1987–1993, ökade antalet anmälda cykelstölder markant. Ökningen var cirka 58 procent, från drygt 80 000 brott år 1987 till 127 000 brott år 1993. I den tredje fasen, 1993–2001, minskade däremot antalet anmälda cykelstölder med cirka 40 procent. Det innebar en tillbakagång av hela ökningen från den föregående fasen. I den fjärde och sista fasen, åren 2001–2007, var trenden fortfarande nedåtgående, men betydligt svagare än tidigare. År 2006 noterades den lägsta nivån över hela mätperioden, knappt 66 700 polisanmälda brott.

Ökningar och minskningar i antalet anmälda brott kan som tidigare nämnts härröra från en ökad eller minskad anmälningsbenägenhet, utan att den faktiska brottsligheten förändras. Bland annat kan förändringar i försäkringsskyddet⁸⁴ påverka anmälningsbenägenheten (Ekbohm m.fl. 2006, von Hofer 1985) och det kan därför vara intressant att även studera försäkringsbolagens verksamhet när man tolkar stöldbrottsstatistikens utveckling. Vid en jämförelse mellan statistiken över antalet polisanmälda cykelstölder och antalet cykelstölder anmälda till försäkringsbolagen framgår det att utvecklingen av anmälningar till försäkringsbolagen i stort följer utvecklingen av polisanmälningar. Enligt uppgifter från Sveriges Försäkringsförbund anmäldes i genomsnitt knappt 48 procent av de polisanmälda cykelstölderna till försäkringsbolagen mellan åren 1986 och 2007. Det ska tilläggas att eventuella felkällor i statistiken över cykelstölder anmälda till försäkringsbolagen är okända och att tolkningarna därför är behäftade med viss osäkerhet.

Den kraftiga ökningen av polisanmälda cykelstölder under den andra fasen (1987–1993), kan delvis vara en effekt av ökad tillgång på stöldbegärliga cyklar (Ring 1994). Men den kan även sättas i samband med relativt generösa försäkringsvillkor under denna period. Mellan åren 1987 och 1993 ersatte försäkringsbolagen i genomsnitt 99 procent av de cykelstöld som anmäldes till försäkringsbolagen, enligt statistik från Sveriges Försäkringsförbund. Under mitten av 1990-talet ändrade dock flera försäkringsbolag metod för att räkna ut nivån på självrisk. Medan självrisken tidigare ofta varit en fast summa, räknades den därefter fram som en andel av cykelns värde. Försäkringsbolagen skärpte även till viss del kraven på säkrare lås och förvaringsutrymmen för cyklarna. Från slutet av 1990-talet och fram till år 2006 minskade andelen ersatta cykelstöld till en nivå på i genomsnitt 89 procent. Dessa förändringar i försäkringsskyddet kan således ha medfört en minskad anmälningsbenägenhet och på så vis bidragit till nedgången i polisanmälningar under den tredje fasen mellan åren 1993 och 2001.

⁸⁴ Försäkringsbolagen kräver en polisanmälan som underlag för att ge ersättning vid stöldbrott.

Trots att de största effekterna av förändringarna i försäkringskyddet torde ha uppstått redan i slutet av 1990-talet, kan även den fortsatta minskningen under 2000-talet till viss del förklaras av att anmälningsbenägenheten har minskat till följd av ett mindre generöst försäkringskydd. Med tanke på att kraven från försäkringsbolagen även kan ha bidragit till en ökad medvetenhet kring stöldskydd hos de enskilda cykelägarna, samt att det numera finns säkrare cykellås, är därför en annan tänkbar förklaring att stölderna faktiskt har minskat.

Samtidigt visar resultaten från skolundersökningen inte på någon större förändring av andelen ungdomar som har begått cykelstölder mellan åren 1995 och 2005 (Brå 2006b). Då dessa resultat är begränsade till elever i nionde klass kan de dock inte generaliseras till att gälla samtliga som begår cykelstöld. Dessutom gäller dessa resultat inte antalet stölder, utan andelen elever som uppger att de har begått cykelstölder under de senaste 12 månaderna. År 2007 har minskningen av de polisanmälda cykelstölderna avstannat och man kan till och med notera en mindre ökning. Det är för tidigt att avgöra om det är fråga om ett nytt trendbrott eller om en tillfällig förändring. Det ska dock tilläggas att försäljningen av nya cyklar, baserat på skattningar från Leverantörsföreningen, har ökat under de senaste åren, och särskilt under år 2007 anses ökningen vara särskilt stor (omkring 8 procent). Försäljningsuppgifterna är belagda med osäkerhet då det handlar om relativt grova skattningar.

Sammanfattningsvis kan sägas att det minskade antalet polisanmälda cykelstölder troligtvis kan förklaras både av lägre anmälningsbenägenhet och av färre cykelstölder. Effekten av respektive faktor är dock svår att uppskatta, men båda är sannolikt till viss del följden av ett mindre generöst försäkringskydd. Dock ska poängteras att omkring hälften av de polisanmälda cykelstölderna *inte* anmäls till försäkringsbolagen. Med andra ord finns det uppenbarligen andra incitament utöver försäkringskyddet till att göra en polisanmälan. En anledning till att polisanmäla cykelstölden är att det då finns en möjlighet att återfå den stulna cykeln via polisens hittegods.

Regionala skillnader

Det finns vissa regionala skillnader när det gäller cykelstölder. Antalet polisanmälda cykelstölder per 100 000 invånare år 2007 var högst i Gotlands län. Gotlands höga nivå relaterat till invånarantalet kan förklaras av att befolkningen mångdubblas⁸⁵ under sommarmånaderna på grund av turisttillströmningen, medan den bofasta befolkningen är förhållandevis liten. Effekten av turismen styrks även av att de flesta

⁸⁵ Antalet besökare var drygt tolv gånger så många som den bofasta befolkningen år 2006 (Gotlands kommun 2007).

cykelstölder i Gotlands län äger rum i juli till skillnad från övriga delar av landet, som ofta har märkbart färre cykelstölder just under juli månad. Andra län som hade ett högt antal cykelstölder per 100 000 invånare är Västmanlands, Skåne, Örebro och Uppsala län. Under hela 2000-talet har Gotlands och Västmanlands län legat i topp varje år. Även Skåne, Örebro, Uppsala och Östergötlands län har under perioden haft ett högt årligt antal cykelstölder per 100 000 invånare. De anmälda cykelstölderna har dock minskat i samtliga län sedan år 2000, med mellan 13 och 38 procent. Norrbottens, Västerbottens och Gotlands län stod för de största minskningarna, medan de anmälda cykelstölderna i Kronobergs län minskade minst.

I län där det finns en större stad med ett universitet eller en högskola, till exempel Skåne, Örebro och Uppsala län, ligger antalet cykelstölder ofta på en relativt hög nivå. Det är troligt att denna faktor genererar både stor tillgång och efterfrågan på cyklar, vilket kan förklara den högre nivån av cykelstölder (Brå 1999, van Kesteren m.fl. 2000, van Dijk, m.fl. 2007). Vid granskning av anmälda cykelstölder i kommunerna under 2000-talet kan konstateras att universitetsstäderna Lund och Örebro var de kommuner som hade flest cykelstölder relaterat till invånarantalet⁸⁶ under hela perioden. Även Västerås, Uppsala och Umeå tillhör de kommuner som hade många cykelstölder. Specifikt för kommuner med universitet var att de generellt visar på en tydligare nedgång av cykelstölderna i juli, samt motsvarande uppgång vid höstterminens start, jämfört med övriga områden. Enligt NTU år 2006 var boende i större städer⁸⁷ mer utsatta för cykelstöld än boende i storstäder⁸⁸ och mindre städer inklusive landsbygd⁸⁹ (Brå 2008a). I gruppen större städer ingår de flesta universitetsstäder. Det regionala mönstret enligt NTU liknar således mönstret i statistiken över anmälda brott.

Offer och gärningspersoner

Offer enligt NTU och Brå:s skolundersökning

Resultat från NTU visar att *boende i flerfamiljshus* (9 procent) var utsatta för cykelstöld i relativt stor utsträckning jämfört med samtliga utsatta i befolkningen (7 procent), medan *boende i småhus* (5 procent) var utsatta i mindre grad (Brå 2008a). Enligt NTU var *hushåll med barn* mest utsatta för cykelstöld i populationen, vilket troligtvis hänger samman

⁸⁶ Studenter är skrivna där de studerar om de bor där största delen av tiden. Därmed räknas de med i invånarantalet.

⁸⁷ Kommuner med fler än 90 000 invånare inom en 30 kilometers radie från kommuncentrum, bortsett från storstadskommunerna.

⁸⁸ Storstadskommunerna Stockholm/Södertälje, Göteborg, Malmö/Lund/Trelleborg.

⁸⁹ Kommuner med färre än 90 000 invånare inom en 30 kilometers radie från kommuncentrum.

med att de i regel äger fler cyklar än *hushåll utan barn*. I synnerhet är det *ensamstående med barn* som utsatts för cykelstöld (närmare 15 procent). Motsvarande andel bland *sammanboende med barn* var knappt 9 procent. NTU-undersökningen som gjordes år 2005 visar på liknande resultat (Brå 2007).

Den nationella skolundersökningen år 2005 visar att utsatthet för cykelstöld var något vanligare bland pojkar än bland flickor. Knappt 19 procent av pojkarna uppgav sig ha varit utsatta för cykelstöld. Motsvarande andel bland flickorna var knappt 13 procent (Brå 2006b). Att pojkar var mer utsatta för cykelstöld kan hänga samman med att pojkcycloer kan vara attraktivare att stjäla för de generellt sett mer brottsbenägna pojkarna (Brå 2005). Både andelen pojkar och flickor som har utsatts för cykelstöld har, med vissa variationer, minskat något över tid (Brå 2006b).

Gärningspersoner

Gärningspersonerna brukar indelas i tre grupper beroende på motivet bakom cykelstölderna (Brå 1987). Den första gruppen utgörs av dem som stjälar en cykel för en tillfällig cykeltur. Yngre gärningspersoner tillhör ofta den här gruppen. Den andra gruppen utgörs av missbrukare som stjälar cyklar i syfte att sälja dem. Den tredje gruppen består av professionella tjuvar som stjälar cyklar på ett mer organiserat sätt för finansiell vinning (Brå 1987). Det finns således inslag av både tillfälligsbrottslighet och brottslighet i mer organiserade former när det gäller cykelstölder.

Totalt sett misstänktes drygt 600 personer för cykelstöld år 2007. Uppklaringen av cykelstölder är mycket låg (se nedan under rubriken Rättsväsendets hantering), således är det relativt få personer som har registrerats som misstänkta för cykelstöld. Ett litet underlag innebär att det är vanskligt att utifrån statistiken över misstänkta personer dra några generella slutsatser om gärningspersonerna när det gäller cykelstölder. Det man dock kan konstatera med hjälp av statistiken är kön och ålder på de gärningspersoner som kommit till rättsväsendets kännedom och registrerats som skäligen misstänkta för cykelstöld.

Av de drygt 600 personerna som misstänktes för cykelstöld år 2007 var en dryg tredjedel i åldern 30–49 år och en dryg femtedel var mellan 15 och 17 år. Relaterat till andel i befolkningen är misstänkta för cykelstöld i åldersgruppen 15–17 år kraftigt överrepresenterade. Antalet misstänkta personer har minskat med nästan 40 procent under de senaste tio åren vilket har medfört en förskjutning i åldersfördelningen så till vida att de misstänkta i åldern 30–49 år har minskat något, medan andelen i åldersgruppen 15–17 år har ökat. Av de misstänkta personerna var 88 procent män och således var endast 12 procent kvinnor.

Enligt den nationella skolundersökningen år 2005 uppgav drygt 18 procent av pojkarna att de hade begått cykelstöld. Bland flickorna var andelen som hade begått cykelstöld lägre, drygt 8 procent. Andelen pojkar har sjunkit något sedan år 1995, medan motsvarande andel för flickor har ökat något (Brå 2006b).

Hantering i rättsväsendet

Det finns ofta små möjligheter att klara upp de cykelstölder som anmäls till polisen. Det beror främst på att gärningspersonen i regel är okänd och att det sällan finns någon övrig information kring brottet som gör det möjligt att identifiera denne (Brå 1999, Brå 2002). Brottsskadans storlek mätt i ekonomiska värden är ofta relativt låg, vilket bidrar till att det är ett förhållandevis lågt prioriterat brott hos polisen (Persson 2005). Sammantaget innebär det att mycket få cykelstölder klaras upp. År 2007 uppgick uppklaringsprocenten för cykelstölder till drygt 2 procent.

Andelen personupplklarade brott, det vill säga där en straffmyndig person befunnits skyldig till brottet, uppgick till knappt 1 procent av samtliga anmälda cykelstölder år 2007. Det motsvarar 550 cykelstölder. Ytterligare drygt 1 000 cykelstölder klarades upp på annat sätt, till exempel på grund av att den misstänkte personen ej var straffmyndig eller att det inte gick att styrka att ett brott faktiskt hade begåtts. Under 2000-talet har såväl uppklarings- som personupplklaringsprocenten legat på relativt konstanta nivåer.

Kriminalpolitik och brottsförebyggande arbete

Cykelstöld är det vanligaste egendomsbrottet som allmänheten utsätts för i Sverige (Brå 2008a). Många upplever också cykelstölder som ett stort problem i sin boendemiljö (Brå 2000). Cykelstölder kan förebyggas med så kallade situationella åtgärder. På allmänna platser kan den informella sociala kontrollen till exempel utnyttjas genom att cykelparkeringar placeras på platser väl synliga för många som passerar eller uppehåller sig på platsen. Den väl synliga platsen ökar upptäcktsrisken, vilket kan avskräcka från stölder (Brå 2000). På liknande sätt kan den informella sociala kontrollen utnyttjas i bostadsområden med flerfamiljshus. Detta genom att placera cykelparkeringar exempelvis på husets framsida så att de kan överblickas av människor som rör sig i området och även från fönster i bostäderna. Det är bättre än insynskyddade cykelrum där eventuella gärningspersoner kan agera i lugn och ro om de väl tar sig in. I cykelrum stjäls ofta cykeldelar (Polismyndigheten i Stockholms län 2005). Cykelstölder kan även förebyggas genom formell bevakning i form av bevakade cykelparkeringar, vilket

finns i en rad kommuner runt om i landet. Bevakade cykelparkeringar är oftast placerade i anslutning till centralstationen och de centrala delarna av kommunen. En annan viktig brottsförebyggande åtgärd är nyttjande av cykelställ som gör det möjligt att låsa fast cykeln i ramen (Brå 2000).

Mängdbrott är brott som ofta riktar sig mot den enskilda individen eller hushållet. Det är den brottslighet som drabbar flest medborgare och skapar en känsla av otrygghet i samhället. Under år 2005 inledde polisen en nationell satsning mot mängdbrottslighet, där cykelstölder tillsammans med bland annat bostadsinbrott och skadegörelsebrott, ingår i definitionen. Uppklaringen vid olika mängdbrott är låg och i syftet med mängdbrottsatsningen ingår att öka polisens förmåga att utreda och klara upp fler sådana brott. I syftet ingår även att öka polisens förmåga att förebygga brott som berör många medborgare, samt att ägna brottsoffren större uppmärksamhet. Mängdbrottsprojektet har föranlett en förändring av polisens verksamhetsmetoder. De nya verksamhetsmetoderna ska underlätta och göra det möjligt för polisen att öka uppklaringen av mängdbrotten (RPS 2008a). Resultaten som hittills har presenterats särredovisar inte cykelstölder, utan de ingår i en grupp som omfattar fordonsrelaterade brott. Resultaten visar att den gruppen har ökat när det gäller ärenden redovisade till åklagare år 2006, jämfört med år 2005, samt minskat när det gäller antal anmälda brott under samma period (RPS 2008b).

Det kan, som nämnts tidigare, dock finnas andra orsaker till att de anmälda brotten blivit färre än att den faktiska brottsligheten minskat. En sådan orsak är de tidigare nämnda förändringarna i försäkringskyddet, vilket kan ge till följd att antal anmälda brott minskar eller ökar. En stor mängd brott, som till exempel cykelstölder, polisanmäls främst på grund av att de är försäkringsrelaterade och försäkringsbolagen kräver en polisanmälan som underlag för sitt ersättningsbeslut. En stor del av dessa brott har mycket små chanser att bli upklarade (Persson 2005). Persson menar att det vore önskvärt att försäkringsbolagen till viss del gav efter på sina krav på polisanmälan gentemot försäkringstagarna. På så vis skulle man frigöra polisiära resurser till att användas på brott med högre kriminalpolitisk relevans och med större möjligheter att klaras upp (Persson 2005).

Referenser

- Brottsförebyggande rådet, Brå (1987). *Varför varierar uppklaringsprocenten*. Författare: Ahlberg, J, Knutsson, J. Rapport 1987:1. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (1997). *Brottförebyggande åtgärder i praktiken*. Författare: Fahlén, A, Nääs, M. Rapport 2004:6. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2000). *Brottförebyggande åtgärder i praktiken*. Författare: Grevholm, E. Rapport 2000:1. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2001). *Brottsligheten i olika länder*. Författare: Dolmén, L. Rapport 2001:18. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2002). *Varför har brottsuppklaringen minskat?* Författare: Ahlberg, J. Rapport 2002:4. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2004). *Cykelstöld*. Författare: Svensson, R. Dolmén, L. (red.). *Brottsutvecklingen i Sverige 2001–2003*. Rapport 2004:3. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2005). *Stöld, våld och droger bland ungdomar i årskurs nio*. Författare: Ring, J. Rapport 2005:4. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2006a). *Konsten att läsa statistik om brottslighet*. Redaktörer: Sporre, T. och Standar, R. Rapport 2006:1. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2006b). *Ungdomar och brott åren 1995–2005*. Författare: Svensson, R. Rapport 2006:7. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2007). *Nationella trygghetsundersökningen 2006*. Författare: Blixt, M., Carlstedt, M., Töyrä, A. Rapport 2007:14. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2008a). *Nationella trygghetsundersökningen 2007*. Författare: Eriksson, K., Töyrä, A., Wigerholt, J. Rapport 2008:3. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Brottsförebyggande rådet, Brå (2008b). *Brottsoffers benägenhet att polisanmäla brott*. Författare: Westfelt, L. Rapport 2008:12. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.
- Ekbom, T., Engström, G., Göransson, B. (2006). *Människan Brottet Följerna*. ScandBook AB, Falun.
- Gotlands kommun (2007). *Gotland i siffror 2007*. Bild&Reklam Annonbyrå AB, Visby.
- Persson, L. G. W. (2005) *Högre uppklaring av mängdbrott*. Stockholm: Rikspolisstyrelsen.

- Polismyndigheten i Stockholms län (2005). *Bo Tryggt 05*. <www.botryggt.se>. Hämtad 4 juni 2008.
- Ring, J. (1994). *Cykelstölder bland ungdomar*. Allmän kriminologi, Stockholms universitet, C-uppsats.
- RPS (2008a). *Polisen ska lösa fler mängdbrott*. <www.polisen.se/inter/util/nodeid=21434&pageversion=1.jsp?articleid=133945>. Hämtad 4 juni 2008.
- RPS (2008b). *Mängdbrottsresultat år 2006*. <www.polisen.se/mediaarchive/4347/3474/13977/Mangdbrottsresultat%202006.pdf>. Hämtad 4 juni 2008.
- van Dijk, J., van Kesteren, J., Smit, P. (2007). *Criminal Victimization in International Perspective*. Key findings from the 2004–2005 International Crime Victims Survey. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC) and the United Nations Interregional Crime and Justice Research Institute (UNICRI).
- van Kesteren, J., Mayhew, P., Nieuwebeerta, P. (2000). *Criminal Victimization in Seventeen Industrialized Countries*. Key findings from the 1996 International Crime Victims Survey and EU ICS. Research and Policy report no. 257. The Netherlands: Ministry of Justice.
- von Hofer, H. (1985). *Brott och straff i Sverige*. Stockholm: Statistiska centralbyrån.